

Halte Kanaleneiland

De bus stopt.

'Goeiemiddag.'

De chauffeur knikt. Ik scan mijn kaart en stap naar binnen.

Ik schuif op de bank achter de ingang. Ik verschuif een beetje. De Uzi tussen mijn broekband prikt in mijn lies.

De deuren sluiten. Ik voel mijn hart tekeer gaan. De bus draait het stationsplein af, onder het spoor door.

Stop. Halte Jaarbeursplein. Mensen stromen binnen. Gek, al tien jaar rij ik vier keer per week met deze bus, en nog steeds ken ik niemand die instapt.

De bus slaat rechtsaf de wijk in. Kanaleneiland.

Ik sta op en trek de Uzi tussen mijn broeksband vandaan.

De chauffeur kijkt om, hij maakt een beweging, maar dan heb ik de loop van mijn wapen al in zijn nek gezet. 'Gewoon doorrijden.' Ik zie angst in zijn ogen. Hij knikt haastig.

'Beste mensen!'

Tot mijn genoegen heb ik de volle aandacht. Schichtige blikken gaan naar mijn wapen. Een dikke man grijpt naar zijn binnenzak. Ik richt op het dak boven hem. Het schot is een korte, felle knal. De hand van de dikzak blijkt halverwege zijn binnenzak steken.

'U ziet,' zeg ik rustig, 'dat ik hiermee kan schieten. Ik schiet net zo'n gaatje in iedereen die een mobieltje pakt. 'Jij! Gooi alle mobieltjes in je koffertje. Snel!'

De dikzak begint schuifelend aan z'n ronde. Er is geen paniek.

'Waarom bedreig je ons met een geweer?' Een vrouw met kort zwart haar. Typisch vrouwelijk, een Uzi een geweer noemen. Het lijkt me niet het moment om het verschil tussen een gewoon en een semi-automatisch wapen uit te leggen. 'De reden is simpel,' zeg ik dus, 'We stoppen te vaak in Kanaleneiland. Wie stapt er uit in deze wijk?'

Aarzelend komt de eerste hand omhoog van een keurig geel overhemd. 'Goed,' moedig ik aan. 'Nog meer?'

Twee, vijf handen. Zeven in totaal.

'Kijk eens aan. Zeven Kanaaleilanders.' Ik richt mijn vraag en wapen op het gele overhemd 'Als ik vragen mag, op welke halte wilt u uitstappen?'

Geschrokken: 'De Da Vascolaan.'

'Okee. Meer mensen voor de Da Vascolaan?'

Eén arm blijft omhoog.

'Dus,' ga ik verder, 'waar stapt de rest uit?'

Stuk voor stuk laat ik de zeven mensen opbiechten op welke haltes ze uitstappen.

Twee stappen samen op één halte uit. Twee maar. De rest stapt op alle andere haltes van Kanaleneiland uit, en ZIJ zorgen er dus voor dat MIJN bus op elke fokking halte van deze fokking wijk moet stoppen. En dat in een wijk van drie kilometer breed. Elk van deze leeghoofden is te beroerd om een stukje te lopen. Rustig. Niet boos worden.

Ik zeg: 'Vandaag stoppen we alleen bij halte Winkelcentrum Kanaleneiland.'

'Die komt eraan,' zegt de chauffeur.

'En jullie,' zeg ik tegen de zeven mensen, 'stappen allemaal daar uit. Het winkelcentrum ligt middenin de wijk, dus daarvandaan lopen jullie maar naar huis. Vragen?'

Niemand. 'Mooi. De rest kan trouwens blijven zitten.'

'Halte Winkelcentrum,' zegt de chauffeur.

'Stoppen maar,' zeg ik. 'Jullie kunnen gaan.'

Ze zijn razendsnel uit de bus. Ik wuif ze na, maar ze zwaaien niet terug.

De chauffeur vraagt: 'Wanneer moet ik weer stoppen?'

'De volgende halte natuurlijk, de Kroeselaan. Daar moet ik zijn.'

Schuin naast me mompelt een man: 'Denk je nou echt dat je hiermee wegkomt?'

Zijn stem bevalt me niet. 'Hoezo?' vraag ik.

De man fronst. 'Dit is het Wilde Westen niet. Je kunt toch niet met een geweer in een bus gaan staan om mensen te dwingen ergens anders uit te stappen?'

Ik kijk hem koel aan. 'Volgens mij heb ik dat net gedaan.'

'Ja. Maar hoe gaat het nu verder, denk je? Wil je zo uitstappen op de Kroeselaan en gewoon weglopen alsof er niets gebeurd is?'

'Hoe weet jij dat ik op de Kroeselaan uitstap?'

Hij lacht kort. 'Dat zei je net.'

O ja, stom. 'En hoe weet jij dat ik je niet door je kop schiet?'

Hij schrikt, maar geeft het niet op. 'Dan moet je iedereen hier in de bus doodschieten.'

Hij heeft een punt, jammer genoeg. Ik richt de Uzi op zijn voorhoofd. Zijn handen schieten omhoog. Ha, alsof dat helpt. Ik klem mijn vinger om de trekker.

'Wacht even!' Een lange man in een beige regenjas naast hem staat op.

'Wat moet jij nou weer?'

Hij steekt ook zijn handen omhoog, bezwerend. 'Ik heb het gevoel dat jullie een beetje langs elkaar heen praten.'

'Iets duidelijker graag.'

Hij praat met armgebaren. 'Wat ik bedoel is, jullie hebben allebei gelijk.' Hij wijst op de man naast hem. 'Hij zegt dat we je allemaal gezien hebben.' Hij wijst naar mij. 'En jij zegt dat je hem dan kunt doodschieten. Maar dan moet je ons ook doodschieten. Ik heb een beter idee.'

Ik zeg niets. Zeker niet dat hij gelijk heeft over mijn lastige situatie.

Hij glimlacht: 'We maken een afspraak. Wij beloven dat we niks vertellen. En jij belooft dat je niemand doodschiet. Zo gaan we allemaal gewoon naar huis zonder bloedvergieten en zonder dat jij in de gevangenis komt.'

Wat? Ik richt de Uzi op hem. 'Als ik jullie doodschiet, komt niemand dit te weten!'

Sussend: 'Nou, de politie is tegenwoordig best goed in sporenonderzoek, maar is het niet eleganter als we die afspraak maken? Nu is het allemaal nog niet zo ernstig.'

Da's waar. Helemaal niet ernstig. Ik heb die Kanaleneilanders iets geleerd, dat is alles.

De chauffeur onderbreekt: 'Halte Kroeselaan.'

'Stoppen dan!' Ik word onrustig van dat gepraat. 'Luister! We doen het zo: ik schiet niet en jullie vergeten alles. OK?'

De regenjasman kijkt de bus rond. 'Iedereen mee eens?'

Geknik rondom.

De chauffeur stopt. Ik blijf in de opening staan. 'Mensen, het spijt me voor de overlast maar ik deed het met de beste bedoelingen.'

Hoor ik geluiden uit de bus? Ik negeer ze. 'We moeten afscheid nemen. Tot ziens.'

Ik stap uit, stop de Uzi netjes in mijn broeksband en loop het trottoir af. Ik kijk niet meer om. Achter me trekt de bus op.